illa in qua ſubijcit̃ termin⁹ cõis ſigno ꝑ/
ticulari determinat⁹: vt q̃dam hõ cur/
rit: ⁊ debet intelligi de ſigno ꝑticulari
nõ negato: ſicut dicebat̃ in diffinitiõe ſi
gni vl'is rõne eq̃pollentiaꝝ: de q̃b⁹ dicet̃
poſtea. Sunt aũt ſigna ꝑticularia: ali/
quis: quidã: alt': reliqu⁹: q̃ ſcꝫ faciũt ter/
minũ cui ſ addunt̃ teneri ꝓ vno ſuppoſi/
to ⁊ determinate tñ ⁊ diſiunctim. vt qui
dã hõ currit: g̃ ſortes vel iohannes cur/
rit vel plato: ⁊ ſic de alijs.

Propoſitio indefinita eſt il
la in qua ſubijcit̃ termin⁹ cõis ſine aliq̃
ſigno: vt hõ currit: ⁊ d̃r indefinita. i. in/
determinata: q̃ terminus ſumpt⁹ ſine ſi
gno nõ determinat̃ ad aliquã ſuppõem
Poteſt tñ aliq̃n ſupponere ſimplicit' pro
natura cõi: at hõ eſt ſpecies: aliq̃n ꝑſona
liter ꝓ ſuppoſitis nature: vt hõ currit:
aliq̃n materialr ꝓ illo termino hõ: vt hõ
eſt dictio diſſil'is: Ex quo ptꝫ ꝙ nõ ſunt
omnino idẽ: ꝓpoſitio indefinita ⁊ ꝑticu
laris: q̃n em̃ termino cõi addit̃ ſignũ ꝑ/
ticulare: tũc determinat ipm ad ſtandũ
ꝑſonaliter niſi compet̃ ad aliq̃d ꝑtinẽs
ad ſignificatũ: vñ illa eſt falſa: aliq̃s hõ
eſt ſpẽs. Si tñ compet̃ ad aliquid perti
nens ad ſignũ: tunc ſupponit materiali
ter: vt aliq̃s homo componit̃ ex termino
cõi ⁊ ſigno ꝑticulari. Et notandũ ꝙ li/
cet iſte termin⁹ hõ ſit nomen appropria
tũ ad ſignificãdũ naturã humanã ⁊ nõ
alias naturas: illa tñ ꝓpõ: homo eſt ſpe
cies nõ eſt ſingularꝫ ſed indefinita. q̃ il
la natura eſt cõicabil' multꝫ indiuiduis
⁊ in ipis plurificabilis: nõ ſic ẽ d̃ illo qđ
importat̃ ꝑ t'minũ ſingularẽ vl' diſcretũ

Notandũ inſuꝑ: ꝙ lꝫ illa ꝓpõ ho/
mo ẽ dictio diſſyll'a: ⁊ cõ
ſil'es: in quib⁹ ſubiectũ ſupponit materi/
aliter ꝓ ſe vel ſibi ſil'i in voce vl' in ſcri/
pto: poſſint dici indefinite ꝓpter cõueni
entiã quã habet termin⁹ ſic ſumpt⁹ cuꝫ
termino cõi: q̃ tñ nõ eſt vere t'min⁹ cõis
cũ vt ſic nõ dicat aliquẽ conceptũ rõem
ꝑl'ib⁹: iõ veri⁹ poſſunt dici ſingulares.

Notandũ etiã ꝙ iſta hõ q̃ eſt ſor/
tes currit eſt ſingularꝫ:
q̃ lꝫ ibi ponat̃ termin⁹ cõis ſine ſigno: tñ
reſtringit̃ ꝑ illã implicationẽ q̃ ad ſtan/
dũ pro ſuppoſito determinato.

Propoſitio ſingularis ẽ il/
la in qua ſubijcit̃ termin⁹ diſcret⁹ vt ſor
tes currit: vel termin⁹ cõis ſumpt⁹ cum
ꝓnoĩe demonſtratiuo: vt iſte homo cur
rit. Eſt aũt termin⁹ diſcret⁹ q̃ eſt apt⁹
natus p̃dicari ſ de vno ſolo: vt ſortes. Et
patet hoc ex dictis q̃ dicta ſunt in diffi/
nitione termini cõmunis. Dicit̃ aũt ter
minus ſingularis diſcret⁹ q̃ ſignificat
rem ſuã ab alia diſcretã ſiue diſtinctã ⁊
ſeparatã. Si querat̃: quanta ẽ iſta. vter
ꝙ iſtoꝝ currit? Dico ꝙ eſt vniuerſalis:
ibi em̃ intelligit̃ terminus cõmunis: ſcꝫ
homo ⁊ huiuſmodi.

¶ Conſequenter diuidit auctor ꝓpõeꝫ
penes q̃litatẽ: vicꝫ ĩ ꝓpoſitionẽ affirma
tiuã ⁊ negatiuã. Dicit̃ aũt hec diuiſio fi
eri penes q̃litatẽ: q̃ q̃litas conſequitur
formam: ſicut affirmatio ⁊ negatio prin
cipaliter reſpiciunt p̃dicatum qđ hꝫ rõ/
nem forme. Vel q̃ affirmatio ⁊ negatõ
ſunt differentie eſſentiales ꝓpõnis que
habent modũ qualitatis.

Eſt aũt propoſitio affirmati
ua illa in qua p̃dicatum affirmat̃ de ſb/
iecto: id eſt res importata ꝑ p̃dicatũ de/
notat̃ ineſſe ſubiecto. Vñ affirmatio ẽ
quedã compoſitio intellectus componẽ
tis p̃dicatũ cũ ſubiecto: ac ꝑ hoc d̃notã
tis rem importatã ꝑ p̃dicatũ vniri cum
re importata ꝑ ſubiectum.

Propoſitio negatiua eſt il/
la in q̃ p̃dicatũ remouet̃ a ſubiectũ: id ẽ
res ĩportata ꝑ p̃dicatũ denotat̃ remoue
ri a re ĩportata ꝑ ſbiectũ. Eſt em̃ nega/
tio q̃dã diuiſio intellect⁹ diuidentꝫ ſiue
ſeꝑantis vnũ ab alio. Deinde auc. po/
nit triplex q̃ſitiuũ ꝑ qđ q̃rim⁹ de ipa ꝓ/
poſitiõe. ſ. Que: q̃lis ⁊ q̃nta. Que que
rit de ſubſtãtia ꝓpõis: eſt em̃ q̃ſitiuũ ſb/
ſtantie. Quanta ꝟo ẽ q̃ſitiuũ q̃ntitatis
⁊ ſ ideo querit de q̃ntitate ꝓpoſitionis.
Qualis autẽ eſt queſitiuum de quali
tate ꝓpoſitionis: ⁊ ideo querit de quali/